

mener jeg det er fuldt forsvarligt at gaa til denne Forhøjelse af Aldersgrænsen. Desuden er der jo indsat Overgangsbestemmelser, som gør, at Overgangen ikke bliver særlig brat.

De Ændringer, jeg her har omtalt, er efter min Mening de vigtigste, og jeg skal ikke for Øjeblikket optage Tingets Tid med at gaa yderligere ind paa Enkeltheder. Kun ønsker jeg med Hensyn til det økonomiske Resultat at bemærke, hvad den højtærede Minister for øvrigt ogsaa gjorde opmærksom paa, at Udgifterne sikkert vil blive betydelig større end dem, der følger af den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov. Jeg er derfor glad for Bestemmelsen om, at der stilles 5 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne udover den almindelige Refusion, thi mange Kommuner er i Forvejen haardt spændt for ogsaa paa andre Omraader. Jeg er, som sagt, glad for denne Bestemmelse, men jeg kunde dog have ønsket, at Reglerne for Fordelingen var blevet indsat i selve Loven, saa Tilskuddene ikke skulde gives efter Forhandling med Finansudvalgene. Jeg indser godt, det kan have sine Vanskeligheder at fastsætte Fordelingen i Loven, og den højtærede Indenrigsminister har jo ogsaa gjort opmærksom paa Fordelen ved at vinde lidt Tid og nogle Erfaringer, inden disse Regler bliver fastslaaet, men jeg vil alligevel tillade mig at henstille til Ministeren saavel som til det Udvalg, som jeg forudsætter vil blive nedsat, at tage under Overvejelse, om det ikke var muligt at finde en Form, hvorunder der i selve Loven kunde ind sættes i alt Fald nogle vejledende Regler paa dette Omraade. Der bliver jo efterhaanden henlagt mange Ting til Finansudvalgenes Afgørelse, og uden at ville forklejne Finansudvalgene vil jeg dog sige, at jeg anser det for lidt mere betryggende, om den her omtalte Fordelingsmaade fastsættes i selve Loven.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa egne og Partifællers Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og udtale Haabet om, at det maa lykkes at faa dette betydningsfulde Lovforslag ført igennem Rigsdagen paa en saadan Maade, at der naas et Resultat, der kan tjene vort Samfund til Gavn og Glæde. Ved Forhandlingernes Slutning skal jeg tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til Udvalgsbehandling.

C. F. Sørensen: Da Socialdemokratiets Ordfører, det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), paa Grund af alvorlig Sygdom ikke er i Stand til at deltage i

Landstingets Forhandlinger, skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Der skulde gaa 31 Aar, før vi her i Landet i Lovgivningen om Forsorg for de gamle naaede over fra Almisse til Retsprincippet. Som bekendt blev der i 1890 af Berg og Hørup indbragt Lovforslag om en Alderdomsunderstøttelse med faste Takster, og Socialdemokratiet, som den Gang kun var ringe repræsenteret paa Rigsdagen, støttede dette efter vor Mening retfærdige og gode Lovforslag. Men det viste sig, at der var et Flertal af Højre og det moderate Venstre, som det lykkedes at gennemføre et andet Forslag, hvilende paa Kommunalbestyrelsernes frie Skøn. Det viste sig hurtigt, da det var blevet gennemført, at det havde mange Mangler og Fejl, det gik hurtigt op for Folk, ikke mindst for Smaakaarsfolk, at mange Sognekommuner i deres frie Skøn behandlede dem paa en daarlig og karrig Maade, og mit Parti har gennem disse 31 Aar ved skriftlig og mundtlig Agitation søgt at fremme en mere retfærdig Lovgivning, hvorfor jeg tror, det med fuld Ret kan siges, at naar der nu foreligger et Lovforslag fra Indenrigsministeren om en Aldersrentelovgivning, har Socialdemokratiet en ikke ringe Del af Æren derfor. Vi har da ogsaa en Tak at rette til Indenrigsministeren og Regeringen, fordi Princippet om faste Takster er indført i dette Lovforslag. Desværre kan vi ikke lade denne Tak gælde hele Forslaget, da der er Enkeltheder i det, som vi kunde ønske anderledes. Men vi erkender, at Modstanden indenfor visse Kredse vel endog af Regeringens eget Parti og indenfor Folkepartiet har gjort det vanskeligt for den højtærede Minister at fremsætte et videregaaende Lovforslag.

Det, der har skabt de største Vanskeligheder, er den Tanke, som visse Kredse indenfor Venstre og det konservative Folkeparti har kredset om, at den retfærdigste Løsning var en tvungen Folkeforsikring. Socialdemokratiets Stilling til Forsikringen har altid været ren og klar. Vi har ikke alene i Taler i Rigsdagen, ved saglig Behandling af Spørgsmaalet i Socialdemokratiets Presse og i Litteraturen, men ogsaa ved det Arbejde af social Karakter, som i saa rigt Omfang er gennemført i en lang Række af Aar, vist, at vi har fuld Forstaaelse af Betydningen af Forsikringsprincippet. Socialdemokratiet har været det Parti, som ikke mindst har knæsat og gennemført Principet Forsikring eller, som man ogsaa ynder